

Thesbiteateret :

EVERESTO

En semitragedie i 4 akter av Gianni Lepre

TEATER ELIER IKKE TEATER!

Hvem trodde at vi skulle få fritidsbeskjeftigelse da Thesbiteateret begynte på Linde? Det var kanskje de fleste - jeg var vel selv en av dem som trodde at det var det det var. Men den gang ei, sa Lepre. Aldri har jeg blitt inspirert til å gjøre så mye på så kort tid - også når det gjaldt å utfolde meg overfor andre mennesker, og la dem tro hva jeg ikke ville de skulle tro. (Når man attpå til sitter i en rullestol, så tror jo folk at det en sier og det en gjør, det er jo ikke så veldig farlig.) Moro har det i alle fall vært, og tiden har gått altfor fort. Håper ikke dette blir en engangsforeteelse, men at det også kan få ringvirkninger...

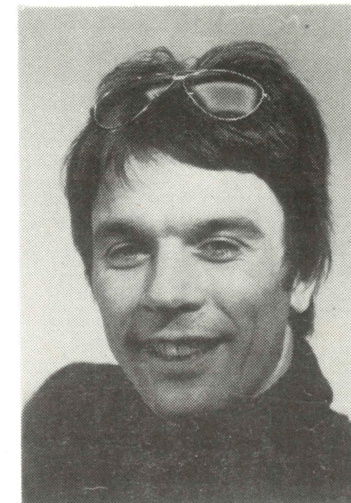
Tom Rolfson

Hvor intet annet er anført er bildene i dette programmet tatt av Petter H. Andersen.

Henvendelser til THESBITEATERET:

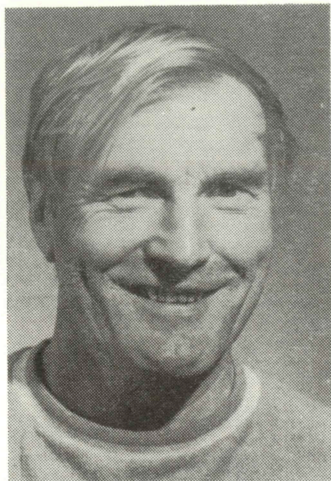
Else Mariè Høst, Jac. Falcks v. 8, 3100 Tønsberg. Tlf. (033 14358)

SYV MÅNEDER

... var dette blitt det stykke arbeide vi kunne ha ønsket det skulle blitt, ville det også ha inneholdt vår usikkerhet og uvitenhet den dagen vi for første gang kom til Linde... Unni ville vært der, langsomt manøvrerende sin seng på hjul, fordi hun hadde et sår på ryggen som gjorde det umulig å sitte... og Bjørn Einar med den raske motorstolen og latteren som, når den kom, alltid kom overraskende og gjorde deg forvirret... og Hilma, en av avdelingslederne, som til å begynne med var streng og skeptisk, men som senere fylte ut pausene i treningen med kaffe og boller... og de store øynene til lille Terje, som gjennom muren hans cerebral parese har reist omkring ham, prøvde å få deg til å forstå at han gjerne ville lære italiensk... og Anita ville være der, med feber i 39 og sin stadig tilbakevendende lungebetennelse, Anita, som ville øve inn sangene på rommet sitt. Og vi som satt der og sang, og hun som hostet, fordi katarren fylte strupen hennes... vinteren, med snøen som falt tettere enn på lange tider, som tvang oss til å øve i grupper på fire og fem fordi resten var syke og måtte holde sengen... og Kai, som helst ville driblet på fotballbanen, men som istedet kjemper en daglig kamp mot sin muskeldiastrofi... og føttene til Svein, som funksjonerer som hender fordi Svein ikke har armer, men ikke desto mindre har klart å bli lærer og sjåfør i sin egen bil... her ville de også vært, brødkivene som elever eller personale smuglet inn til oss fordi vi nesten alltid var sultne og aldri hadde tid til å gå hjem og spise... og Åse, Ivar, Jo, Jan Arild og alle de andre som i syv måneder ga dagene innhold — og istedenfor alt dette er det bare «Everesto», og vårt håp om at beretningen kan bringe noe nytt.

Gianni Lepre.

LINDE SKOLE FOR BEVEGELSESHEMMEDE

takker Thesbiteatret for det det har betydd for elever og betjening i forbindelse med oppsetningen av «EVERESTO».

En institusjon er som kjent impulsfattig og passiviserende for de mennesker som er henvist til å bo der i kortere eller lengre tid av sitt liv.

Thesbigruppen kom inn på Linde som et friskt pust og skapte liv og røre rundt seg.

En del av våre elever er gått inn i teatergruppen som likeverdige skuespillere, noen har virket som konsuenter i forbindelse med oppsetningen av stykket og andre har vært interesserte tilskuere til det harde arbeid det er å sette opp et teaterstykke som dette.

Samarbeidet i teatergruppen har betydd mye for våre elever. De har opplevet kameratskapet i gruppen og skapergleden i fellesskapet om en stor oppgave.

Mange har gjennomlevet sin situasjon og noen har kommet ut av dette med et lysere syn på livet og fremtiden. Alle har vi profittert på møtet med teatergruppen og dens inspirerende og dynamiske leder og instruktør, Gianni Lepre.

Stykket retter søkelyset på samfunnets holdning til mennesker som er annerledes — umyndiggjøring av pasient/klientgrupper og passivisering av individet i institusjon. Vi trenger alle denne tankevekker, både publikum og vi som har vårt daglige arbeide i institusjon.

Vi håper at stykket blir sett av mange og at det skaper debatt om de vesentlige samfunnsproblemer det reiser.

Gruppen har inspirert alle som har tilknytning til Linde, og vi takker for godt samarbeide i skoleåret 1976/77.

Lykke til!

Iver Wasserfall

Foto: Per Jonassen

Foto: Per Jonassen

REALISTISK TEATER

7. mai er det blitt og bare sytten dager igjen til premieren.

Sytten dager er lite sett i forhold til de syv måneder forberedelsene har tatt — så lite at det ikke lenger er noen som tviler på at prosjektet blir fullført:

Et stykke realistisk teater om funksjonshemmedes plass i samfunnet, integreringsteorien ført i konsekvens — en produksjon hvor enhvers spesielle ytelse er viktig og nødvendig for helheten. «Everesto» ville ikke blitt til uten at de bevegelsehemmede på Linde Internatskole og de sterke unge i Thesbiteateret hadde lært å stole på hverandre og utnytte hverandre.

Begge grupper startet ut fra hver sine forutsetninger med et handicap.

Men blir det ingen «Everesto» nå, så må det skje noe helt spesielt. Grunnen vil iallfall ikke være at noen har gitt opp i kampen.

Kampen?

Thesbiteateret har fire og et halvt års erfaring i felten. Gianni Lepre og staben hans er vant til å stå på og har sett at det nytter. Den egentlige kampen er ført av Linde-elevene. Mot skepsis og bekymring utenfra, mot egen bevegelsehemning. Men kanskje først og fremst mot deres egen tilvante innstilling til ting som krever innsats og tid. En innstilling bygget opp av erfaringen om at ingen krever noe, venter noe, av en — bortsett fra at man gjør lekser og oppfører seg skikkelig.

De syntes det var fint å være med i teatergruppen. Mye moro, stadig noe nytt som hendte, nye ting å snakke om, noe som skjedde tre ettermiddager i uken — de første par månedene, da Gianni Lepre trenet Linde-gruppen alene. Men alle tok det som en selvfølge at passet det ikke en dag, så var det bare å utebli.

En av de første seire ble vunnet den dagen en av de ansatte på Linde — hvor et stort rom var stillet til disposisjon for teaterøvelser — stakk hodet inn av døren med et henrykt «du må komme, Terje, du har fått besøk!», og Terje svarte bestemt: «Jeg kan ikke komme nå, vi øver jo.»

Hva John gjorde i dag kan stå som eksponent for hver enkelts innsats: Han formidlet «Everesto»s «brev fra Marianne» slik at alle forsto det. For to uker siden var oppleringen ikke stort mer enn en lang serie lyder, selv i dens øre som kunne brevet utenat.

Rødmende av glede lot John nå brevet synke og sa langsomt: «Snart kan jeg ko . . . kom-mu-ni-se-re . . .»

«Everesto» var bare et skjelett den gangen i november da Gianni Lepre forela planen om teater med handicappede for bestyrer Wasserfall på Linde — for med det å virkeliggjøre idéen om å føre realistiske elementer inn i teater og sette dem i kunstnerisk sammenheng. Kjøttet som var tenkt lagt på var mindre senet enn det som etter hvert er kommet på: Det skulle bli et alvorlig emne fremstilt i musicalens lette form, med love story og romantiske sangtekster og melodier Gianni hadde fått inspirasjon til under et besøk hjemme i Trieste.

Disse ti første sangene er forlenget kuttet ut, fortrenget av alles behov for å fremstille virkeligheten, for å nå direkte ut med tanker og meninger til det samfunn de skal fungere i og som vi alle er en del av. Men arbeidet med sangene var ikke bortkastet, de var et fint startgrunnlag — og også et vitalt utgangspunkt for samtalene og diskusjonene i gruppen og med øvrige Lindeboere i samlingshallen etter treningen. Dessuten ga de motiv for spesielle pusteøvelser og annen styrketrening, som fysioterapeuten på Linde la opp ut fra den enkeltes behov med sikte på denne nye oppgaven.

I slutten av januar, da Thesbiteateret hadde tatt vinterens to Pinter-enakter av plakaten, ble «Everesto»-ensemblen fulltallig. Parallelt med prøvene spredte Gianni Lepre den nå sammensveide Linde-gruppen, som stilte sterkt på hjemmebane, og ga hver av dem en av de «nye» å ta seg av. Mange gjensidige fordommer de ikke visste om at de hadde, forsvant etter hvert.

På denne tiden var også Thesbiteaterets folk ofte å møte i rullestol rundt omkring i distriktet.

Og «Everesto» tok form. Hver dag var det øvelser i den romslige avdelingsstuen på Linde, hvor de øvrige beboerne stadig fylte «publikusplassen». Gode dager og dårlige dager, kriser og topper.

En avgjørende faktor i sammenhengen er institusjonen Linde, bestyrer og personale, som — noen straks og andre etter hvert — så verdien i dette arbeidet, både kunstnerisk og sosialt. Friksjonsfritt har det ikke gått, men alt har løst seg underveis. Det beste bevis på det tør være at etter reglementær sommerstengning vil «teateravdelingen» være åpen, og nødvendig personale i arbeide. For da skal «Everesto» trenes inn i engelsk versjon — for å representere Norge på festival i Cardiff i juli, en begivenhet som har ført til oppsatte forestillinger flere andre steder i Wales og England — og med start på Curtain Theatre i London.

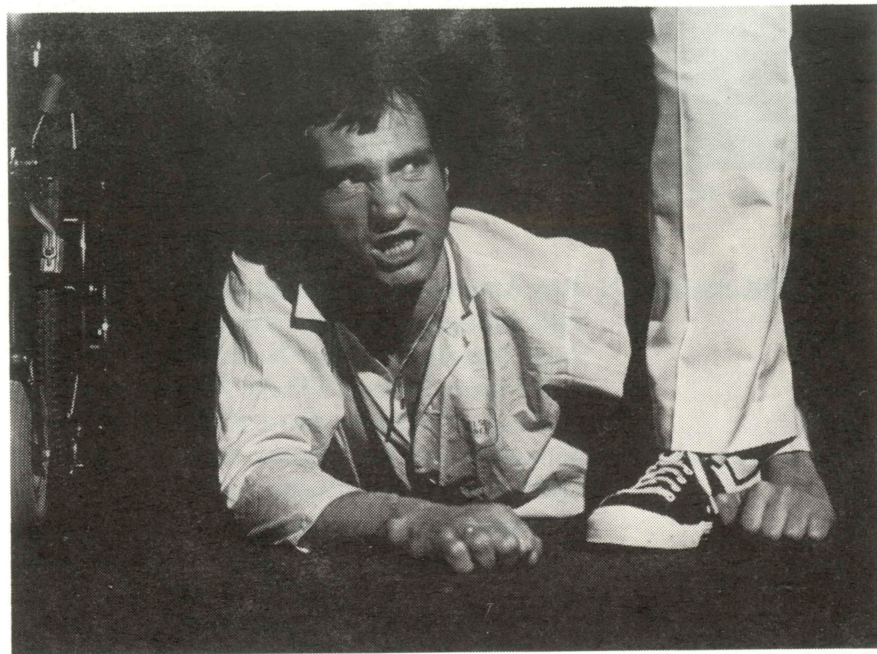
EMH

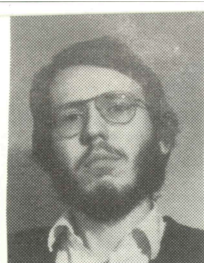

Ost er mer enn pålegg

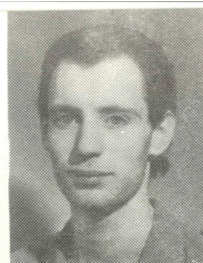

Mye godt begynner med ost. Varme ostesmørbrød, for eksempel. Pizza, ost til dessert, eller som snacks – skåret i terninger. Og restene kan du rive på råkostjern og ha i omelett eller spaghetti.

Petter H. Andersen

Trygve J. Eliassen

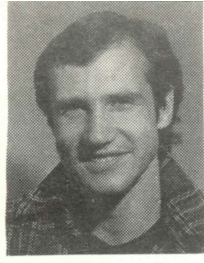
Nils Ellingsrud

Paul Forward

Sissel Færøy

Roy Annar Hansen

Henry Harte

Ellen Jønsson

Cato Karlsen

ÅPNINGSSCENEN Roy Annar Hansen (konferansieren). Ellers: Nils Ellingsrud, Sissel Færøy, Elen Jønsson, Anka Nordheim, Terje Norin, John Nørsterud, Marna Pletten, Vibeke Roestad, Anitta Suikkari. *Orkester:* Cato Karlsen, Trygve Jonas Eliassen, Paul Forward, Gianni Lepre, Ole Møystad, Tore Reiersen, Tom Rolfson. Med gitar: Geir Madsen.

SYKEHUSET

Everesto: Roy Annar Hansen. *Dr. Nansen:* Trygve Jonas Eliassen. *Overlegen:* Paul Forward. *Eleven:* Ellen Jønsson. *Kand.Kjerring og hjelpepleieren:* Ole Møystad. *Kand. Løkker:* Viveke Roestad. *Søster Gerd:* Anitta Suikkari.

Fortellere: Terje Norin, Sissel Færøy, Anka Nordheim, John Nørsterud.

Musikere: Cato Karlsen, Geir Madsen. Sangen «Ingen har noen garanti» er skrevet av Geir Madsen og Jan Harry Johannessen.

HJEMKOMST

Moren: Anitta. *Faren:* Paul. *Venner:* Ole, Trygve, Vibeke.

Fortellere: Terje, Sissel, Anka, John. Everest, faren. *To politimenn:* Ole og Trygve.

Intermesso I

Fortelleren: Tom. *Musikk:* Geir og Cato. Everest. *Bussjåfør:* Cato. *Passasjerer:* Ole, John, Sissel. *Gammel dame:* Ellen. *Full mann:* Petter Andersen. *Hjelper:* Henry Harte.

Intermesso II

Forteller: Terje, Sissel. Moren, faren, Everest. *Politimann:* Ole.

Intermesso III

Everesto og klienter. Pleier.

ATTFØRING

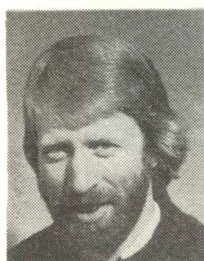
Den sosiale samvittighet: Anitta, Ellen, Geir, Ole. Hele ensemblet.

SLUTTSCENE

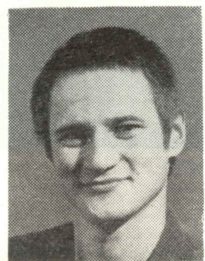
Manus og regi: Gianni Lepre.

Kostymer: Ellen Jønsson, Anka Nordheim m.fl. *Sminke og frisyrrer:* Olav Rogne. *Teknikere:* Henry Harte, Petter Andersen. *Konsulenter:* Bestyrer Iver Wasserfall og personalet ved Linde skole for funksjonshemmede.

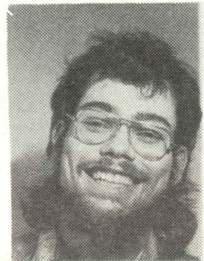
Geir Madsen

Ole Møystad

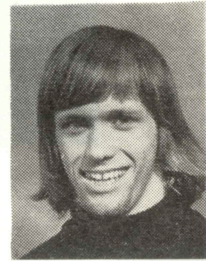
Terje Norin

Anka Nordheim

John Nørsterud

Marna Pletten

Vibeke Roestad

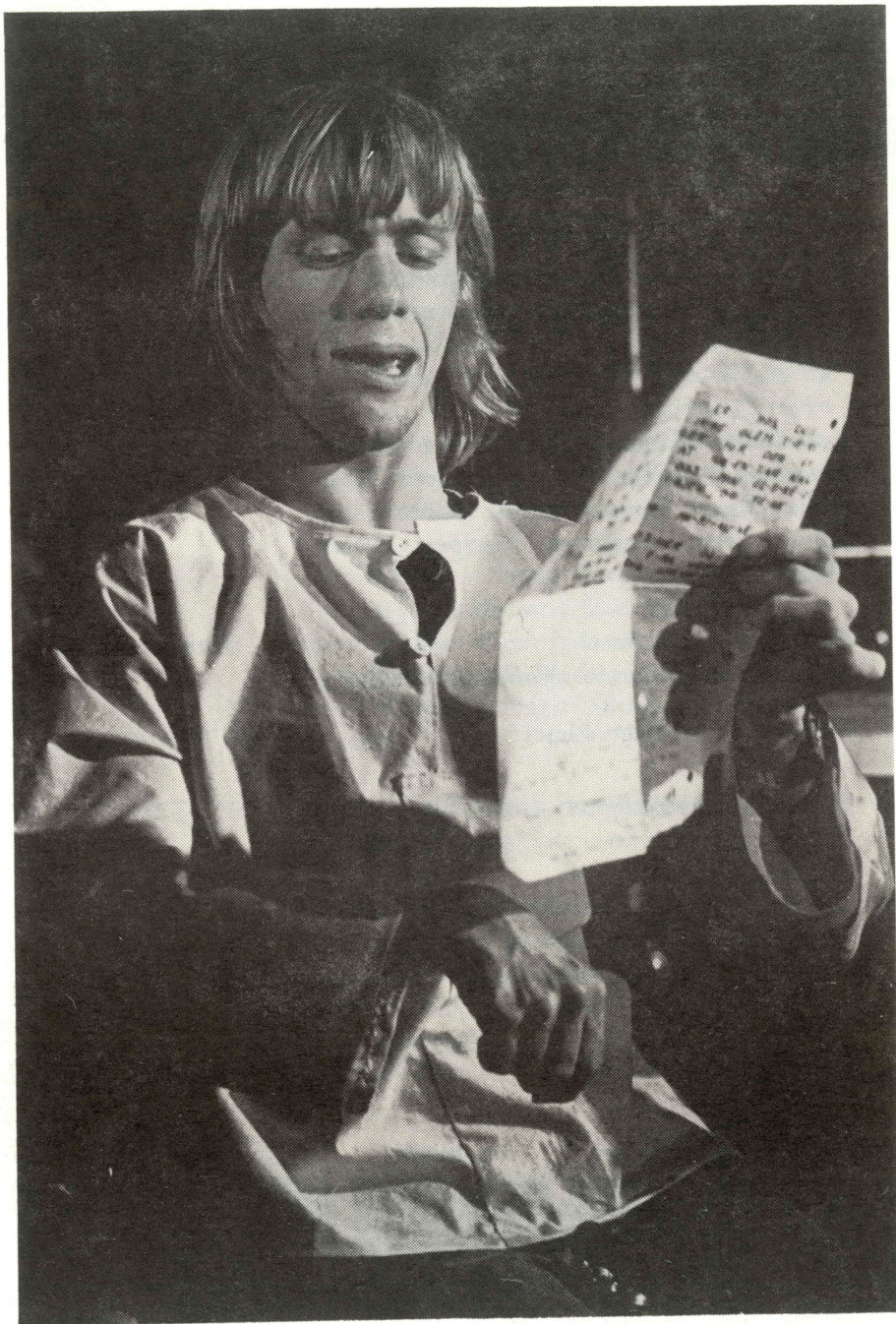

Tom Rolfson

Anitta Suikkari

MIN EGEN SITUASJON

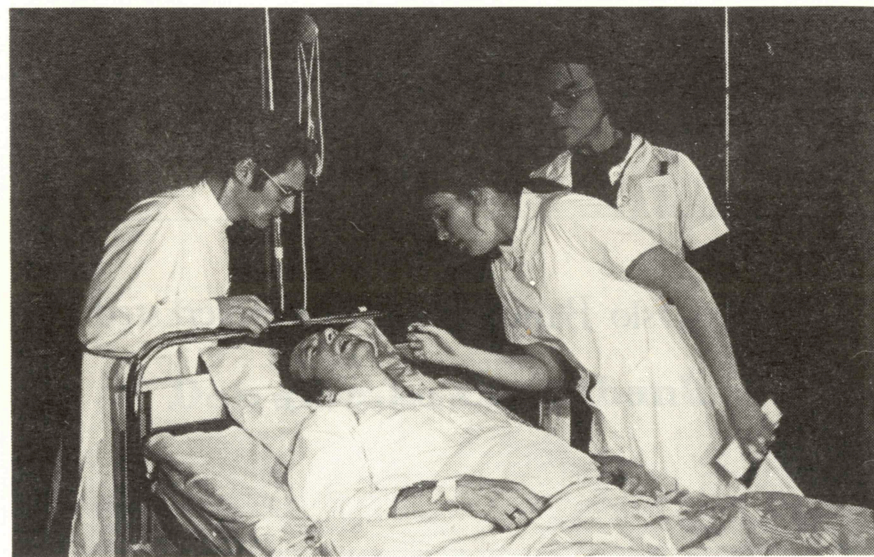
Jeg føler meg bundet til dette stykket fordi det har noe av min egen virkelighet i seg. Grunnen til at jeg er med på dette er at jeg mener jeg har noe å si til folk angående først og fremst min egen situasjon - og andres.

John Nørsterud

OPPRØREREN EVERESTO

Det som gjør mest inntrykk på meg i dette stykket er hovedpersonen Everesto. Grunnen er vel at han på en måte representerer noe av det opprøret som mange ganger gjemmer seg i meg når det gjelder mitt handicap. Opprøret mot mennesker som hele tiden "forstår", men som egentlig ikke forstår særlig mye i det hele tatt.

Terje Norin

Familiescene.

OBA

A/S Oslo Bandasje-og Proteseverksted

Brinken 23, Oslo 6

Telefon 19 70 38/19 37 80

EVERESTO
er gjennomført takket være
økonomisk støtte fra følgen-
de institusjoner:

Norsk Kulturråd,
Vestfold fylkeslegeembete
Kulturrådmannen, Oslo
Tønsberg kommune
Sem kommune
Nøtterøy kommune
Lions Club Sem
Lions Club Nøtterøy

GARTNERHALLEN

Vestfold—Telemark

Stål & Tau

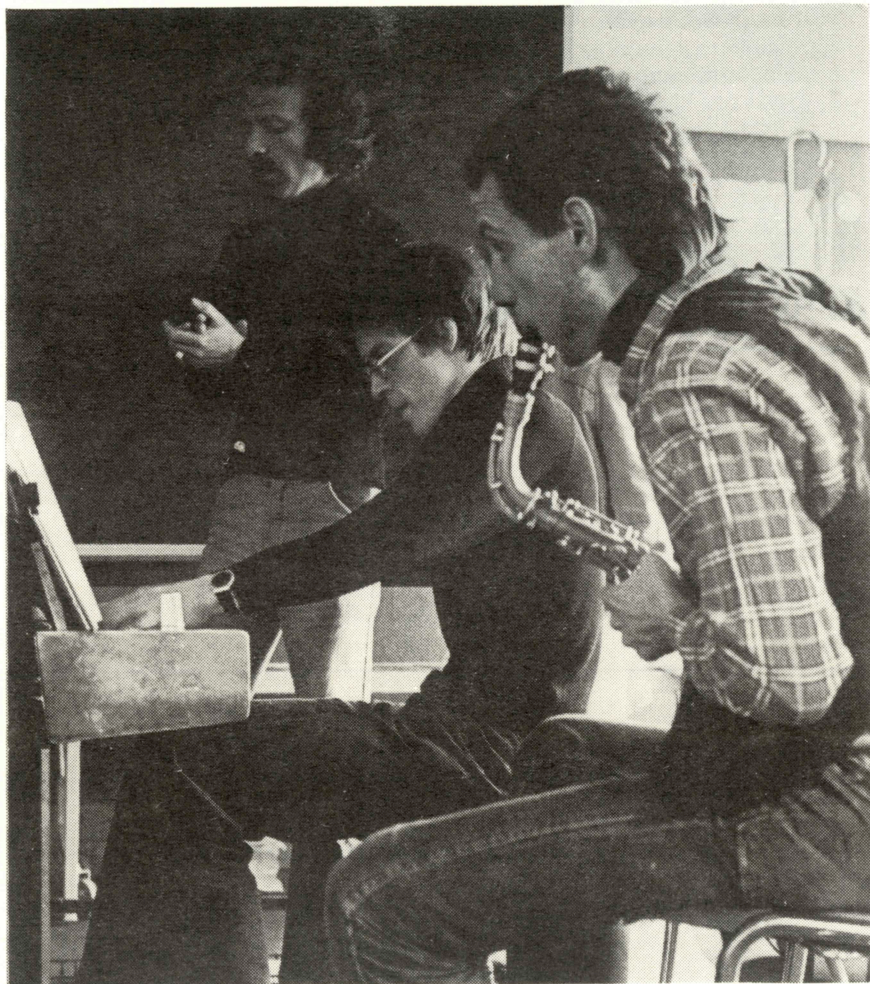
Den norske Creditbank

EVERESTO REPRESENTERER NORGE

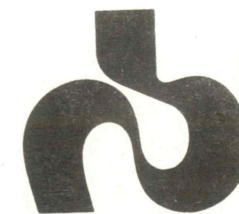
på internasjonal teaterfestival i Cardiff 16.-23. juli. I den forbindelse blir det også forestillinger andre steder i Storbritannia. Hittil er oppført på spillelisten:

12. og 13. juli: Curtain Theatre, London. 16. juli: Theatre Gwynedd, Bangor. 17. juli: Sherman Theatre y Werin, Aberystwyth. 18. juli: Abergavenny. 19. juli: Sherman Theatre, Cardiff. 20. juli: Mynydd Bach Comprehensive School, Swansea. 23. juli: Theatre Clwyd, Mold.

Til reisen gis støtte fra Norges Handikapforbund og Anglo Norse Society

Gianni Lepres landsmann, Giovanni Fontana, (stående), hjelper til med innstuderingen av de musikalske innslagene.

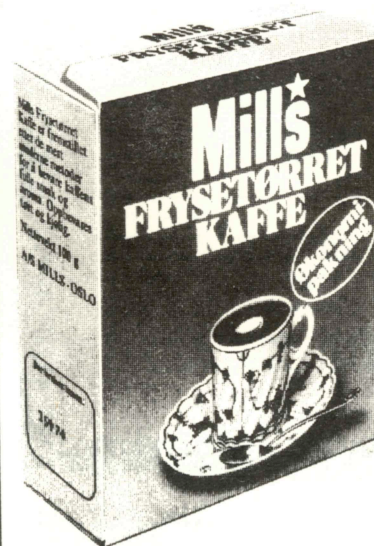

**Bokklubben
Nye Bøker**

ønsker Thesbiteateret og Linde-elevene lykke til med
forestillingen

Vil De vite mer om Bokklubben Nye Bøker, så gå innom bokhandelen

RRA 7

**Servér en god
kopp kaffe
i en håndvending!**

**Mills frysetørret Kaffe
- prøv den De også!**

DATSUN 120 Y

Prøvkjør den hos:

Gravdahls Auto A/s

Slagenvn. 46, Tønsberg
Tlf. 14 688

Bilutleie

**JESPersen
& THON A/s**

Telefon 13 203

ALT
FOR
ALLE SKOLER

Olafsens Bog- & Papirhandel A.s

Tønsberg Telefon 15 340

VESTFOLDBANKEN AS

Hold deg i form — ta vare på helsen !

I helsesenteret får De:

Riktig skotøy for barn og voksne
Elastiske strømper
Innleggsåler – Støttekorsetter – Mave- og moderliv
Brokkbind og andre spesialbandasjer
Urinaler og alt utstyr for stomiopererte
Høyfjellsoler – Varmelamper
Ro-apparater – Massasjeapparater
Mosjonssykler

Alle tekniske hjelpemidler for funksjonshemmede:
Rullestoler, gåstoler, pasientløftere,
klosettstoler m.m.

Alt for hjemmets helsepleie

GALLUS-PLESNER A.S

HELSESENTER I ROSENKRANTZGT. 1
Sentralbord 33 34 85 - OSLO 1.

Avdelingskontor: Rosenkrantzgt. 3 Tlf. (05) 21 05 76 BERGEN
Avdelingskontor: Nordregt. 10 Tlf. (075) 31 917 TRONDHEIM

